

[Rytter.]

ikke Navnene at vide paa dem, der har givet Ordrene, vi faar ikke Navnene at vide paa dem, der skød Stikkere. Tilbage er altsaa intet. Der er, som jeg omtalte før, gaaet et Jerntæppe ned, og det er meget uheldigt.

I Anledning af det, jeg udviklede om den gamle Straffelovs § 257, siger den højtærede Minister for særlige Anliggender, at vi maa erindre, at denne Paragraf var en Pengeafpresningsparagraf. Jeg ved ikke, med hvilken Ret Ministeren bruger dette Udtryk, Ministeren har maaske tænkt paa, at Folk for at faa deres Penge forlangte denne Paragraf anvendt. Men det er forkert. Ministeren lagde maaske Mærke til, at jeg sagde, at Anklagemyndigheden aldrig vilde anlægge Sag efter § 257, for Sagerne var for ubetydelige. Det var moralsk forkastelige Handlinger, Handlinger, som vi Jurister kaldte „svinagtige“ Handlinger, ikke straffbare Handlinger i virkelig Forstand, og de har altsaa ikke noget med Pengeafpresning at gøre; selv om der var visse Sagførere, som søgte at bruge Bestemmelsen som en Slags Afpresningsparagraf. Men det, jeg fremhævede, var, at man, naar en Mand var anklaget for Brandstiftelse eller Voldtægt eller en anden Storforbrydelse, men det under Forhørene viste sig, at Manden var uskyldig heri, saa fandt et lille bitte Punkt, hvorefter man i Henhold til § 257 kunde straffe ham. Anklagemyndigheden anlagde nemlig det Synspunkt, at man ikke kunde undvære en Straffebestemmelse i saadanne Tilfælde, for saa vilde Folk sige, at det var med Urette, den paagældende var blevet arresteret — og saa brugte man altsaa denne Paragraf.

Den højtærede Minister for særlige Anliggender, og for Resten ogsaa Justitsministeren, siger — saaledes forstod jeg den højtærede Minister for særlige Anliggender — om den Sag, jeg var inde paa, og som jeg desværre har maattet gaa ind paa for at vise, at det, Ministeren havde sagt, i alt Fald ikke var korrekt, at denne Sag er politimæssigt undersøgt paa det nøjeste. Det er ikke rigtigt. Vi er saa heldige her i Tinget, at vi blandt Medlemmerne har en Politimester, som er vant til at have med saadanne Sager at gøre, og han kan maaske sige os, om den er politimæssigt undersøgt. Jeg er nødt til at dvæle lidt ved dette, for det er det, jeg har kæmpet for, at saadanne Sager, naar man finder noget mistænkeligt ved dem, skal politimæssigt undersøges. Men Ministeren svarer: Ja, men Herregud, vi har jo gjort opmærksom paa, at det allerede er sket. Men det er efter min Mening ikke rigtigt, medmindre der foreligger noget i Sagen, som jeg

ikke kender — en saadan Reservation maa jeg altid tage. Det hele har været som en lukket Bog. Undersøgelsen er ledet et eller andet Sted fra, og saa sender man noget ud til en Politimester med Besked om at faa foretaget Afhøringer om det og det Punkt. Derefter bliver der optaget en Politirapport, og den bliver sendt tilbage til vedkommende Ministerium eller dem, der har med Sagen at gøre. Men det er ikke det samme som en almindelig politimæssig Undersøgelse. Ved en almindelig politimæssig Undersøgelse forstaar man, at en Sag bliver overgivet til Politiet, hvorefter Politiet skal indhente alle de Oplysninger, som det finder nødvendige. Det er ikke bundet til kun at afhøre paa et eller andet Punkt. De skal sammenligne det, de faar ud af det, med alt, hvad der tidligere har været fremme i Sagen, og saa staar Politimesteren til Ansvar for, om Sagen bliver grundigt undersøgt, saa han kan være bekendt at sende den ind. Men Forholdet er derimod et andet, hvis den bliver sendt til Politirapport, for saa optager en eller anden Politimand Rapport, og Politimesteren sender Sagen tilbage „under Henvisning til foranstaaende“ og uden noget som helst Bevis for, at man har taget sig af Sagen. Det er den store Forskel, og det, jeg har ønsket, var, at disse Sager blev overgivet til Politiet, til Rigspolitichefen. Rigspolitichefen har efter Frk. Munk Jensens Udtalelser sagt: Bliv ved, De vil opnaa at faa Deres Broder renset, og jeg har ligeledes sagt til hende: Giv ikke op, De vil opnaa at faa Deres Broder renset og samtidig gøre en god Gerning i al Almindelighed, fordi De derved vil tvinge disse Sager frem til politimæssig Undersøgelse. Men hermed har jeg ikke ment en saadan politimæssig Undersøgelse, som Ministeren taler om, for det er ingen virkelig politimæssig Undersøgelse, den er kun egnet til at stikke Folk Blaar i Øjnene, saa de vil sige: Det, Rytter, Steincke og Lannung har kæmpet for, en politimæssig Undersøgelse, er jo sket i disse Sager. Nej, det er ikke sket. Vi har, som nævnt, en Politimester blandt vore Medlemmer, og jeg gaar ud fra, at han vil oplyse os, eventuelt mig og de to Ministre, om, hvad han forstaar ved politimæssig Undersøgelse af en Sag, om det betyder Optagelse af en Politirapport om et eller andet Punkt, eller om det betyder, at vedkommende Myndighed faar Ansvar for Sagens Undersøgelse.

Det er i det hele taget mærkeligt, som det hele er vendt paa Hovedet. Vi fra vor Side, det ærede Medlem Hr. Lannung, det ærede Medlem Hr. Steincke og jeg, forlanger, at Sagerne bliver politimæssigt undersøgt,